

Sveti Tihon Zadonski

Put ka Nebesima

[O ljubavi Božijoj](#)

[O Zakonu Božijem](#)

[O savesti](#)

[O Svetoj Tajni Krštenja](#)

[O Iskupitelju](#)

[O pokajanju](#)

[Izabrani Narod](#)

[Jevanđelje spasenja](#)

O Bogu Koji voli

[sadržaj](#)

Dragi Hrišćani, svi Hrišćani govore, „Kako možemo da ne volimo Boga?“, ili „Koga ćemo voleti, ako ne Boga?“. Ovo je istinita izreka, „Kako možemo, a da ne volimo Boga?“, a slično, „Koga ćemo voleti, ako ne Boga?“

Bog je vrhovno dobro, nestvoreno, bezpočetno, beskrajno i, postojeće, bez promena. Kao što sunce uvek sija, kao što vatra uvek greje, tako je i Bog po prirodi dobar; On jeste i uvek čini dobro, pošto **„niko nije blag osim jednog Boga.“** (Matej 19:17). Bog čini dobro, čak i kada nas kažnjava, jer nas On kažnjava, zato da bi nas ispravio. On nas udara, tako da bi da nas mogao pomilovati, šalje nam tuge i žalosti, da bi nas mogao utešiti. **„Jer koga ljubi Gospod onog i kara; a bije svakog sina koga prima.“** (Jev. 12:6)

Kako onda neko može, a da ne voli tako veliko Dobro, kao što je Bog? Bog je naš Tvorac. Stvorio nas je iz ništavila. Nismo postojali, i gle, živimo, krećemo se, imamo biće,

postojimo. Njegove svemoguće ruke su nas stvorile. On nas je stvorio, o ljudi, ne kao druga stvorenja, bezosećajna i narazumna. Stvorio nas je po Svom posebnom, Božanskom savetu, „**Da načinimo čoveka**“ (Post. 1:26). Za druga stvorenja je rečeno, „**jer On zapovedi i stvoriše se**“ (Ps. 148:5), ali nije tako sa čovekom. Šta onda? Načinimo, rečeno je, stvorimo čoveka.

O Najsvetiji, o Najdraži Savet! Triipostasni Bog, Otac, Sin, i Duh Sveti, rekao je o čoveku, „Načinimo čoveka“. Kakvu vrstu čoveka? „Po našoj slici“, rečeno je, „i obličju“. O Čudesna dobroto Božija prema čoveku! O najuzvišenija časti čoveka! Čovek je stvoren od Boga po slici i obličju Božijem. Kom stvorenju je Bog darovao toliku čast? Mi ne znamo nijedno. DARovano je čoveku i on je počastvovan slikom Božijom. O najdraže i predivno stvorenje Božije, čoveče, sliko Božija! Čovek je nosi u sebi kao carski pečat.

Kao što je Car počastvovan, tako je takođe i njegov portret. Kao što Bogu, Caru Nebeskom pripada sva čast, tako i slici Njegovoj, čoveku. Bog je izlio na ovu dobrotu u našem stvaranju, o Hrišćanine. Kako onda možemo, a da ne volimo Boga?

Pali smo i poginuli. Ne možemo dovoljno da tugujemo zbog ovoga: „**Čovek u časti, ako niej razuman, izjednačiće se sa stokom, koju kolju**“ (Ps. 49:20). Ali čka i tada, Bog, Koji voli ljudski rod, nije nas zaboravio, već jke pronašao čudesna sredstva za naše spasenje. Poslao nam je Svog Jedinorodnog Sina, da nas spasi i skupi Sebi. „**Jer Bogu tako omile svet da je i Sina Svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina Svog da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj.**“ (Jovan 3:16-17)

Kako onda nećemo voleti Boga, Koji nas tako voli? Kao što Ga i svi zovemo, On je Ljubitelj Čovečanstva; onda i čovek mora biti ljubitelj Boga. Jer ništa se ne može pružiti kao odgovor za ljubav, osim ljubavi i zahvalnosti.

Bog je naš staratelj. On misli o nama i brine za nas. Daje nam hranu, odeću i dom. Njegovo sunce, mesec i zvezde, daju nam svetlost. Njegova vatra nas greje i mi spremamo našu hranu na njoj. Njegova voda nas čisti i osvežava. Njegove zveri nam služe. Njegov vazduh nas oživljuje i drži nas u životu. Jednom rečju, okruženi smo Njegovim blagoslovima i ljubavlju, a bez njih nismo u stanju da živimo ni trenutak. Kako onda možemo, a da ne volimo Boga, Koji nas tako voli? Volimo čoveka koji čini dobro; još više bi trebali da volimo Boga, Koji čini dobro, Čiji smo i sve što možemo posedovati. Sva tvorevina i sam čovek jeste imovina Božja. „**Gospodnja je zemlja i šta je god u njoj, vasseljena i sve što živi na njoj**“ (Ps. 24:1)

Bog je naš Otac. Molimo Mu se i govorimo, „Oče naš, Koji si na Nebesima“ i dalje. KAKO onda da ne volimo Boga Oca? Dobra deca neminovno vole svog oca. Onda, ako želimo da budemo istinska deca Božija, i da Ga nelicemerno nazivamo Ocem, onda Ga moramo i voleti kao Oca.

Istinski se govori od strane svih, „Kako možemo, a da ne volimo Boga?“. Ljubav, kao svaka druga vrlina, mora takođe obitavati u našem srcu. A ako živi u srcu, onda će se neminovno pojaviti i spolja, slično nesvarenoj hrani iz stomaka. Skriveni oganj odaje sebe svojom toplotom, a mirisni melem, svojim mirisom. Tako je David pokazao svoju svetu

ljubav, koju je osećao prema Bogu, svojim najslađim himnama Bogu, „**Ljubiću Te, Gospode, kreposti moja! Gospode, Grade moj, Zaklone moj, koji se oboriti ne može, Izbavitelju moj, Bože moj, Kamena goro, na kojoj se ne bojim zla, Štite moj, Rože spasenja mog, Utočište moje!**“ (Ps. 18:1-2), i na mnogim drugim mestima. Iako se ljubav može kriti u srcu, ipak ne može biti sakrivena, već sebe odaje po spoljašnjim znacima.

Znaci ljubavi prema Bogu

[sadržaj](#)

Ali pogledajmo koji su znaci ljubavi prema Bogu, tako da ne bi imali lažni san ljubavi, umesto same ljubavi. Ni u čemu se čovek ne vara toliko, kao što se vara u ljubavi. Znaci ove ljubavi su:

1. Sam Bog ukazuje na ovo, govoreći, „**Ko ima zapovesti Moje i drži ih, on je onaj koji ima ljubav k Meni**“ (Jovan 14:21). Jer, istiniti ljubitelj Boga, čuvaće sebe od svega što je odvratno Bogu i žuriće da ispuni sve što je Bogu ugodno. Zbog otga on čuva zapovesti Njegove. Iz ovoga sledi da oni Hrišćani, koji zanemaruju zapovesti, nemaju ljubavi prema Bogu. Takvi su pakosnici i oni koji štete drugima na svakakve načine. Takvi su rasipnici, preljubnici i svi oskrnavitelji. Takvi su pljačkaši, razbojnici, lopovi, i svi oni koji nepravedno prisvajaju imovinu drugih. Takvi su i klevetnici i oni koji proklinju druge. Takvi su lukavi, varalice, prepredeni, obmanjivači i licemeri. Takvi su vračari i oni koji odlaze kod njih. Takvi su svi koji čine zla dela. Sva takva ljubav niti voli Zakon Božiji, niti Samog Boga. Oni vole sebe i sopstvene potrebe, ali nikako Boga ili Njegov sveti Zakon.

2. Očigledan znak ljubavi prema Bogu, jeste iskrena radost u Bogu, jer se mi radujemo u onome što ljubimo. Slično tome, ljubav Božija ne može postojati bez radosti, i kada god čovek oseti sladošć ljubavi Božije u svom srcu, on se raduje u Bogu. Jer se tako sladošćna vrlina kao što je ljubav, ne može osećati bez radosti. Kao što med zaslađuje naše grlo kada ga probamo, tako i ljubav Božija čini naše srce radosnim, kada okušamo i vidimo da je Bog dobar (Ps. 34:8). Takva radost u Bogu, može se videti na mnogo mesta u Svetom Pismu, a predstavljena je najviše i pre svega u Svetim Psalmima. Ova radost je duhovna i nebeska i ona je predukus sladošći večnog života.

3. Istiniti ljubitelj Boga prezire svet i sve što je u svetu, i teži ka Bogu, njegovom najljubljenijem. On smatra časti, slavu, bogatstva i sve utehe sveta za kojima tragaju sinovi ovog sveta, ni za šta. Jer njemu je, jedino Bog, nestvoreno i najdraže Dobro, dovoljno. U Njemu samom, on nalazi savršenu čast, slavu, bogatstva i utehu. Za njega je Sam Bog besćeni biser, radi koga smatra sve ostalo nevažnim. Takav ne želi ništa na nebesima ni na zemlji, sem Boga. Takva ljubav je oslikana samim rećima Psaltira, „**Koga imam na nebu? I s Tobom ništa neću na zemlji. Čezne za Tobom telo moje i srce moje; Bog je grad srca mog i deo moj doveka.**“ (Ps. 73:25-26) On koristi hranu, piće, odeću, i sve ostalo samo koliko je potrebno, a ne za ćulna zadovoljstva. Iz ovoga sledi da ko god voli svet, ne voli

Boga. Prema svedočenju Apostola, „**Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu.**“ (1 Jn. 2:15).

Takvi su oni koji pronalaze zadovoljstvo samo u gordosti i spoljašnjem sjaju sveta, u bogatim domovima, u bogatim kočijama, bogatim trpezama, u nošenju skupocene odeće, da budu slavljani i obožavani od svih i tako dalje. Takvi ljudi ljube „**telesnu želju, i želju očiju, i ponos života**“ (1 Jn. 2:16), što je sve odvratno pred Bogom, ali oni ne ljube Boga.

4. Istiniti ljubitelj Boga, uvek Ga čuva u umu i ljubavi Njegove prema nama i Njegovim dobročinstvima. Ovo vidimo čak i u ljudskoj ljubavi, jer se često sećamo onih koje volimo. Tako da svako ko voli Boga, seća se Njega, misli o Njemu, nalazi utehu u Njemu i raduje se u Njemu. Jer gde je blago njegovo, tamo je i srce njegovo. (Matej 6:21). Njemu je besceno i najdraže blago Bog. Prema tome, njegovo srce takođe drži sebe nerazdvojnim od Njega. Odatle se on takođe seća Njegovog svetog Imena često i sa ljubavlju. Jer srce, isapunjeno ljubavlju prema Bogu, odaje spoljašnje znake ljubavi. Iz ovoga vidimo da oni koji Ga zaboravljaju, ne vole Ga, jer je zaboravnost očigledan znak odsustva ljubai prema Bogu. Onaj koji voli ne može nikada zaboraviti svoga ljubljenog.

5. Onaj koji voli, ne želi nikada da bude odvojen od onoga koga voli. Mnogi Hrišćani žele da budu sa Gospodom Hristom, kada je proslavljen, ali ne žele da budu sa Njim u besčašću i prekору, niti da nose svoj krst. Oni Ga preklinju da uđu u Carstvo Njegovo, ali ne žele da pate u svetu i tako pokazuju da njihovo srce nije ispravno i da oni istinski ne vole Hrista. A da kažemo istinu, oni više vole sebe nego Hrista. Iz ovog razloga Gospod govori, „**I koji ne uzme krst svoj i ne pođe za Mnom, nije Mene dostojan**“ (Matej 10:38). Istinski prijatelj se poznaje u nesreći. On je naš istiniti prijatelj, a onaj koji nas ljubi, ne zaboravlja nas u nesreći. Slično tome, istinski ljubitelj Hrista je onaj, koji živi sa Hristom u ovom svetu, prijanja Mu u srcu i bez roptanja podnosi krst sa Njim, i želi da bude sa Njim nerazdvojivo u veku koji dolazi. Takav govori Hristu, „**A meni je dobro biti blizu Boga**“ (Ps. 73:28)

6. Znak ljubavi Božije je i ljubav prema bližnjem. Onaj koji istinski voli Boga, takođe voli i svog bližnjeg. Onaj koji ljubi svog ljubljenog, ljubi i ono što njegov voljeni ljubi. Izvor ljubavi Božije je ljubav prema Bogu, ali se ljubav Božija poznaje iz ljubavi prema bližnjem. Očigledno je otuda, da onaj koji ne voli svog bližnjeg, ne voli ni Boga. Kao što Apostol uči, „**Ako ko reče: ja ljubim Boga, a mrzi na brata svog, laža je; jer koji ne ljubi brata svog, koga vidi, kako može ljubiti Boga, Koga ne vidi? I ovu zapovest imamo od Njega: Koji ljubi Boga da ljubi i brata svog.**“ (1 Jn. 4:20-21). Ovo su znaci ljubavi Božije, sakriveni u srcu čovekovom.

Dragi hrišćani, pokajmo se i okrenimo od sujete sveta, očistimo srca naša pokajanjem iskrušenošću, da bi ljubav Božija mogla počivati u nama. „**Bog je ljubav, i koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji**“ (1. Jn. 4:16).

Zašto bi trebali da ljubimo Boga?

Bog je vrhovno dobro, od Koga izvire svaka dobra stvar, i sva blaženstva koja jesu i koja će uvek biti.

Bez Boga, sva blaženstva su prokletstva i nesreće, život je smrt, radost i sladoš su gorčina. Živeti sa Bogom jeste sreća u nesrećama i žalostima, bogatstvo u siromaštvu, slava u besčašću, i uteha u žalosti. Bez Boga ne može biti istinskog pokoja, mira i utehe.

Prema tome, ljubite Ga kao vaše vrhovno dobro i blaženstvo, ljubite Ga više od svakog stvorenja, više od oca i majke, od žene i dece, više od vas samih. Prionite Mu u srcu, i iznad svega, želite Njega jer je On vaše večno dobro i blaženstvo, bez Koga nema ni života, ni blaženstva, niti u ovom veku, niti u veku koji dolazi.

Svako stvorenje Božije je dobro, ali je njihov Tvorac neuporedivo bolji. Ljubite, onda, želite to dobro koje je postojeće, bez početka, uvekpostojeće, bez primena, od Koga su sva stvorenja stvorena dobra.

Sećajte se Ljubavi Božije

Svuda oi u svakom trudu sećajte se Gospoda Boga vašeg i Njegove svete ljubavi prema vama. Sve što možete videti na Nebesima i na zemlji i u vašem domu, pobuđuje vas na sećanje Gospoda Boga vašeg i Njegove svete ljubavi. Mi se razvijamo u ljubavi Božijoj. Svako stvorenje Božije, nosi svedočenje ljubavi Njegove prema nama. Kada vidiš tvorevinu Božiju i imaš korsti od nje, reci sebi ovako: „ovo je delo ruku Gospoda Boga mog, i stvoreno je radi mene. Ova svetleća tela na nebesima, sunce, mesec, zvezde, jesu tvorevina Gospoda Boga mog, i one prosvetljavaju ceo svet i mene. Ova zemlja, na kojoj živim, koja nosi plod za mene i moju stoku, i sve što može biti na njoj, jeste tvorevina Gospoda Boga mog. Ova voda koja poji i mene i moju stoku, jeste blagoslov Gospoda mog. Ova stoka koja mi služi, jeste tvorevina mog Gospoda i dana mi je od Njega da mi služi. Ova kuća u kojoj živim jeste blagoslov Božiji i dana mi je od Njega za odmor. Ova hrana koju okušam jeste dar Božiji mene, dan za osnaženje u utehu mome nemoćnom telu. Ova odeća u koju sam obučen, Gospod Bog mi je dao radi pokrivanja mog nagog tela. I tako dalje.

Ovde je ikona slika Hristova; slika mog Spasitelja, Koji je radi menedošao u ovaj nesrećni svet da spasi mene, koji sam ginuo, patio je i umro, mene radi, i tako me iskupio od greha, đavola, smrti i pakla. Obožavam Njegovu neizrecivu ljubav prema čoveku.

Ovde je ikona slika Bogorodice, slika Presvete Djeve, koja je rodila u telesno, bez semena Isusa Hrista, Gospoda mog i Noga. Blažena među ženama jeste Majka koja je nosila Ovaploćenog Boga, i blažen je plod utrobe njene (Luka 1:46)! Blažena je utroba koja je nosila Gospoda mog i grudi koje su Ga dojile (Luka 11:27)!

Ovde je ikona Preteče; to je slika tog velikog proroka, koji je od Boga poslan pred licem mog Spasitelja Isusa Hrista, i ljudima kojima je propovedao Njega, da je već došao i pokazao na Njega, govoreći: „**Gle, Jagnje Božije, Koje uze na Se grehe sveta**“ (Jovan 1:29), koji se našao dostojan da Ga krsti u reci Jordanu.

Ovde je ikona Apostola; to je slika Učenika Spasitelja mog, koji Ga je video lično, koji je otišao sa Njim, gledao Ga kako čini čudesa, slušao kako propoveda, gledao kako pati radi spasenja sveta, i ustaje iz mrtvih i vaznosi se na nebo.

Ovde je ikona Mučenika; to je slika borca, koji je izdržao čak do krvi, radi časti moga Spasitelja Isusa Hrista, i nije štedeo čak ni svoj sveti život, Imena radi Njegovog, i ustanovio je našu pobožnu verukao istinsku, izlivajući sopstvenu krv; i tako dalje.

Ova reč, Sveto Pismo koje slušam, jeste Reč Božija, to je reč usta Njegovih. Usta Gospoda mog su govorila to, i kroz njih, mi govori Gospod, „**Miliji mi je zakon Tvoj, nego hiljade zlata i srebra**“ (Ps. 119:72). O Gospode, daruj mi uho da slušam svetu reč Tvoju.

Ovaj sveti dom, crkva u kojoj stojim, jeste hram Božiji, u kome su molitva i slavljenje nude mom Bogu od strane vernih, braće moje. Ovi glasovi, ovo slavljenje i zajedničke molitve su oni glasovi kojima se himne, zahvaljivanja, pohvala i slavljenja slane u Sveto Ime Boga mog.

Ovaj sveti čovek, episkop ili sveštenik, jesu najbliže sluge Boga mog, koji Mu prinose molitve, za mene grešnog i za ceo svet. Ovaj čovek, propovednik reči Božije, jeste glasnik mog Boga, koji meni i ostatku braće moje rasvetljuje put spasenja.

Ovaj brat moj, svaki čovek, jeste voljeno stvorenje Božije, i kao ja je stvorenje, stvoreno po slici i obličju Božijem. I pavši, bio je iskupljen, kao i ja, Krvlju Sina Božijeg, Spasitelja Mog, i pozvan je u večni život Rečju Božijom. Moram ga voleti kao voljeno stvorenje Boga mog, voleti ga kao sebe samog. I ne sme mu činiti ništa, što ja ne bi voleo, i moram mu činiti, ono što bih želeo sebi, jer je to ono što mi je Gospod moj zapovedio. Jednom rečju, svaka prilika i svaka stvar može i mora da te nadahnjuje na ljubeće sećanje Gospoda Boga tvog, i mora ti pokazati ljubav Njegovu prema tebi, pošto čak i Njegova kazna dolazi iz ljubavi Njegove prema nama. Prema Pismu, „**Koga Gospod ljubi, onoga i kara**“ (Jev. 12:6).

Pamti, onda, svuda i u svakoj prilici i u svim stvarima, Ime Gospoda Boga tvog. Pobrini se da ne zaboraviš Dobrotvora tvog, kada uživaš u Njegovim dobročinstvima, da se ne bi pokazao kao nezahvalan; jer zaboravljanje dobrotvora, jeste jasan znak nezahvalnosti.

Bog je tvoj Tvorac, Izbavitelj, vrhovni Dobročinitelj, i dobar Staratelj. Stvorio te, kao što ti daje i svaku dobru stvar, pošto bez Njegove dobrote, ne bi mogao živeti ni jedan minut.

Ne vidiš svog Dobročinitelja ovim očima, ali vidiš dobročinstva koja ti daruje. Vidiš sunce, mesec i zvezde Njegove koje te osvetljavaju. Vidiš vatru koja te greje i na kojoj spremaš hranu. Vidiš hranu, koja te zadovoljava, vidiš odeću kojom je tvoje nago telo pokriveno. Vidiš sva ostala, bezbrojna dobročinstva, koja ti je On dao radi tvojih potreba i utehe.

Videći sve to, onda, i primajući ova dobročinstva, sećaj se tvog nevidljivog Dobrotvora svuda i uvek sa ljubavlju, i zahvaljij Mu za sva Njegova dobročinstva čistog srca. Najveći i najviše od svih Njegovih dobročinstava, je što će Njegovom dobrom voljom,

Hristos, Njegov Jedinorodni Sin, došao i iskupio nas Svojom dragocenom Krvlju od patnje, pakla i smrti. U ovom delu, On je pokazao Svoju neizrecivu dobrotu prema nama. Moramo, stoga, uvek neprekidno gledati verom na ovo veliko delo Božije, toliko neshvatljivo umu, i psećati se Boga, Koji je toliko voleo nas nedostojne. Moramo Mu zahvaljivati svim srcem, obožavati Ga, slaviti, pevati i proslavljati Ga srcem i ustima. **„Blagosloven Gospod Bog Jakovljevi što pohoci i izbavi narod Svoj. I podiže nam rog spasenja u domu Davida sluga Svoga.“** (Luka 1:68-69).

Ti bi, takođe, trebao uvek da pamtiš ovo veliko delo Božije i da mu se diviš, da zahvaljuješ Bogu iz svoga srca, da živiš kako je ugodno Bogu, Koji je došao u svet da grešnike spase, da Ga ne bi uvredio svojom nezahvaćnošću. On želi da te spasi, pošto je došao u svet radi tebe, patio i umro u Svom svetom Telu. Trebao bi, onda, da ispunjavaš Njegovu volju, i da se brineš za spasenje svoje duše sa svom marljivošću. Budi Mu zahvalan, živi u svetu smireno, sa ljubavlju, krotko i strpljivo, kao što je i On živeo. On želi isto i od tebe.

Trudi se da ugodiš Bogu, verom i poslušanjem, to jest, radi ono što On želi, i šta Mu je ugodno, i nemoj činiti ono što ne želi i što Mu nije ugodno. Bez poslušanja, šta god čovek radio, ne ugađa Bogu.

Poštovanje prema Bogu

Ne obožavaj Boga materijalnim stvarima i površno, već dobrom savešću, strahom, ljubavlju, poslušanjem, zahvalnošću, molitvom i verom. Jer Bog je Duh, nematerijalni i prema tome obožava se ni u čemu drugom, sem **u Duhu i istini** (Jovan 4:24)

Pominji Ime Božije sa svim poštovanjem, strahom i pobožnošću, i to samo kada i gde treba da se spominje, jer je Ime Božije sveto i strašno, a oni koji Ga pominju bez poštovanja, greše teško. Podaj, dakle, svo poštovanje prema Imenu Božijem kao prema Samom Bogu. Pominješ ime zemaljskog cara sa poštovanjem; tako bi i trebalo. Koliko više bi morali da pominjemo Ime Boga, Cara Nebeskog, koje se duboko poštuje, ljubi i slatko je svim Angelima i dušama Svetih, sa krajnjim strahopoštovanjem.

Ime Božije se ispravno pominje u molitvi, u slavljenju, zahvaljivanju, u hvali i duhovnim pesmama, razgovorima i govorima, podesnim za Hrišćane. To je onda kada je razgovor o Svetoj Reči Božijoj, o Zakonu i Jevanđelju, o dolasku Hrista u svet, o Njegovom životu na zemlji, patnji i smrti koju je pretrpeo nas radi, o smrti, i Sudu Hristovom, o večnim mučenjima i večnom životu, i drugo.

Ne pominji ga u drugim razgovorima, bez izuzetne potrebe, a ako postoji potreba da se pomene, spomeni ga sa svom opreznostu i poštovanjem.

Čuvaj se od pominjanja Imena Božijeg u lažima i šalama, da ne bi Sud Božiji došao na tebe u tom trenutku. **„Jer je Bog naš oganj koji spaljuje.“** (Jev. 12:29)

Bez žive vere i straha Božijeg, nemoguće je živeti pobožno. Živa vera se nadahnjuje u ljudskom srcu razmišljanjem o reči Božijoj i Duhom Svetim. Iz ovog razloga treba da

čitamo i pazimo na reč Božiju, i molimo se da Sam Bog, zapali lampu vere u našem srcu. Strah Božije često nastaje iz razmišljanja o sveprisutnosti Boga i Njegovom sveznanju. Bog je u suštini svuda prisutan; i gde god mi bili, On je sa nama; šta god mi radili, rekli, mislili, preduzeli, sve je pred Njegovim očima. On zna naša dela, daleko bolje od nas samih. Misli o ovome, o Hrišćenine, i pazi i uz pomoć Božiju, strah Božiji će se roditi u tebi. Strah Božiji će te čuvati i ispravljati svuda i u svim stvarima, i okretaće te od svakog zlog dela, i potvrđivati u svakom dobrom delu. Tako ćeš dan po dan, postajati bolji.

Drži Boga, dakle, pred svojim duhovnim očima i imaćeš strah Božiji, oponašajući Psalmopojca, „**Svagda vidim pred sobom Gospoda**“ (Ps. 16:8). Ali ono šta treba da radiš, biće ti poznato u sledećim tačkama. Pazi i trudi se da se povinuješ ovome.

Dok stojiš u crkvi, budi pažljiv prema onome što se čita i peva. Ovo rađa grižu savesti, istinsku molitvu, iskreno pojanje i zahvaljivanje. Izbegavaj, dakle, telesno stajanje u crkvi, sa lutanjem uma van crkve, i telesnog stajanja pred Bogom, a razmišljanja o svetskim poslovima, da se na tebe ne bi primenila izreka, „**ovi ljudi približavaju se k Meni ustima svojim, i usnama poštuju Me; a srce njihovo daleko stoji od Mene.**“ (Matej 15:8). Stoga, dok stojiš telom u crkvi, stoj srcem i duhom, kao da stojiš pored Bogom.

Kada gledaš na ikone Svetih, seti se da je Jedan Tvorac, Koji je stvorio i njih i tebe, i da je Njegov cilj bio isti i za njih, kao što je i za tebe, to jest, da spasi i njih i tebe. Oni su proslavljeni, a i pred tobom leži ista slava, samo oponašaj njihove živote i bićeš spasen.

Molitva se ne sastoji samo iz stajanja i klanjanja telom pred Bogom, i u čitanju napisanih molitvi, ali čak i bez toga, moguće je moliti se u umu i duhu u svako vreme i na svakom mestu. Možeš se moliti dok hodaš, sediš, ležiš, među ljudima, i u usamljenosti. Diži svoj um i srce ka Bogu, i moli milost i pomoć od Njega. Jer, Bog je svuda i na svakom mestu i vrata ka Njemu su uvek otvorena, i lako Mu je prići, što nije tako kod ljudi. A mi Mu možemo prići verom i molitvom, svuda i u svako vreme, u svakoj potrebi i uslovima. Možemo Mu umom govoriti u svako vreme, „Gospode, smiluj se, Gospode pomози!“ i slično.

Zakon Božiji

Ljubi Reč Božiju, to jest Pismo, predano nam, od strane Proroka i Apostola, kao Boga Samog. Jer, reč Božija jeste reč usta Njegovih. Ako ljubiš Boga, onda ćeš bez sumnje, ljubiti takođe i reč Božiju. Jer je reč Božija, Božija poslanica ili pismo nama nedostojnima, i Njegov najviši dar nama, za naše spasenje. Ako ljubiš Onoga Koji ga je poslao, onda takođe ljubi i pismo, od Njega poslano. Jer je reč Božija, predana od Boga, meni, tebi, svakome, tako da bi svako ko želi da se spase, zadobio spasenje kroz nju.

Ti voliš kada ti zemaljski car napiše pismo, i čitaš ga sa ljubavlju i radošću. Koliko mi moramo više čitati pismo Nebeskoga Cara sa ljubavlju i radošću.

Reč Božija ti nije predana, zato da bi je ti položio samo na papir, već da bi je mogao koristiti i duhovno, da bi mogli prosvetljeni i vođeni na istinskom putu i spasenju, da bi naš moral mogao biti ispravljen, da bi mogli živeti prema njegovom pravilu u svetu, i da bi mogli ugoditi Bogu. Ako želiš, prema tome, da budeš istinski Hrišćanin, onda sigurno

moraš da živiš prema njegovom pravilu. Jer je reč Božija nebesko seme. Mora, dakle, dati rod u nama, svoje vrste, to jest sveti nebeski život, inače će nas optužiti na dan Strašnog Suda Hristovog. Živi, prema tome, kako reč Božija uči, i ispravljaj sebe. **Ne zaviruj uzaludno u tajne.**

O Tajni Presvete Trojice, Najsvetije Evharistije, i drugim takvim stvarima koje nam nisu otkrivene u svetoj reči Božijoj, ne raspituj se uzaludno, da ne bi upao u zamku đavola i bio zapleten u nju, da ne bi bio nesposoban, da pobegneš odatle i tako pogineš.

Jer ono što zahteva samo veru, prevazilazi naše rasuđivanje i veoma je opasno, zavirivati u takve stvari. Čuvaj se, dakle, radoznalog ispitivanja stvari, koje su iznad tebe.

Veruj u sve stvari koje uči Sveto Pismo, i kao što Sveta Crkva veruje i kako je ustanovila poredak prema Pismu.

O Savesti

[sadržaj](#)

Kada je Bog stvorio čoveka, postavio je savest u njegovu dušu, tako da bi bio rukovođen njom, i da bi bio upravljani u tome šta da čini, a šta da izbegava. Savest nije ništa drugo, nego prirodni ili urođeni zakon, iz kog razloga se i slaže sa pisanom Reči Božijom. Jer šta god uči Reč Božija, isto to uči i savest.

Zakon Božiji nam zapoveda da znamo jednog Boga; savest uči isto. Zbog čega čak i neznabošci, uedeći savešću, priznaju jednog Boga.

Zakon Božiji nam zapoveda da poštujemo Boga iznad svih stvorenja i da daju vrhovnu čast i Samom Bogu; savest uči isto. Zakon Božiji nas uči da ništa ne smatramo jednakim Bogu; savest uči isto.

Zakon Božiji nam zapoveda da pokazujemo pokornost, podređenost i poslušanje Bogu, kao vrhovnom autoritetu; savest uči isto. Zakon Božiji nam zapoveda da se bojimo Boga, kao najpravednijeg Sudije; mi slušamo isto iz savesti. Zakon Božiji nam zapoveda da kaznimo one koji hule na Ime Božije; naša savest takođe to ne može izdržati. Zakon Božiji uči da više slušamo Boga, nego ljude; savest nas uči isto. Zakon zahteva da ljubimo Boga iznad svega; savest zapoveda isto. Jer Bog je najuzvišenije i vrhovno dobro i izvor svih dobara, prema tome, moramo Ga voleti iznad svih stvorenih dobrih stvari.

Zakon nas uči da zahvaljujemo Bogu za sve stvari; savest nas uči isto, jer nas sama savest ubeđuje da budemo zahvalni našem Dobrotvoru.

Zakon Božiji nam zapoveda da postavimo svu nadu na Boga; savest zapoveda isto. Jer Sam Bog je u stanju da učini sve kao Svemogućí. Svaka stvorena stvar jeste nemoćna bez Boga i van Boga, prema tome, nada u njih je nestalna i slaba. Zakon Božijij nam zapoveda da se pokorimo i poštujemo roditelje u sve vlasti poslene nam od Boga; istu stvar slušamo i iz naše savesti.

Zakon nam zabranjuje da povređujemo čoveka i da ga lišimo života; savest takođe. Zakon zapoveda da pomognemo čoveku u nesreći i potrebi; savest nalaže isto. Zakon Božiji zabranjuje preljubu i blud; čovek sluša isto iz svoje savesti, grmeći unutar njega, da se ne bi prljao nečistoćom.

Zakon zabranjuje da položemo ruke na dobra drugih, bez saglasnosti vlasnika; savest vapije isto. Zakon Božiji zabranjuje laganje, laskanje i ulagivanje; savest takođe. Zakon Hristov nam zapoveda da ne želimo ništa, što pripada drugom; savest to isto zapoveda.

Na taj način se Zakon Božiji i savest međusobno slažu u usmereni su ka istom cilju, to jest, ka našem blaženstvu, odakle su čak i pagani, prosvetljeni filozofskim učenjima, napisali mnoge korisne savete. To potiče ni iz čega drugog, do iz savesti ili prirodnog zakona, osvetljenog mnogim savetima i trudovima.

Prema tome, svako ko greši protiv savesti, greši takođe i protiv Zakona Božijeg, i protiv Samog Zakonodavca, Boga. Ko god ne sluša svoju savest, ne sluša ni Zakon Božiji niti Samog Boga. Ko god se ne pokorava svojoj savesti, ne pokorava se ni Zakonu niti Samom Bogu. Ko god vređa svoju savest, vređa i Samog Boga.

Oni Hrišćani, koji greše protiv svoje savesti ne obožavaju istinski Boga, već su licemeri, jer je nemoguće obožavati Boga bez čiste savesti. Istinski Hrišćanin ne želi to, i čuva sebe od grešenja protiv svoje savesti i da tako krši Zakon Božiji. On bi pre pati, nego grešio. Vera počiva u takvoj savesti i čini čoveka radosnim; jer tamo gde je čista savest, tamo je vera i radost. Kao što Zakon Božiji optužuje čoveka greha, slično ga i savest optužuje. Tako, kada se reč prekora govori uopšte, tada grešnici bivaju ranjeni u savesti i mučeni.

Tako je rasipnik povređen kada se govori o rasipništvu; lopovi i razbojnici su uznemireni kada se govori o lopovluku i razbojništvu; laskavci i lažovi kada se govori o obmanama i lažima; oni su uznemireni i čak pokazuju i neke spoljašnje znake. U njima samima ih savest optužuje.

Kao što Zakon Božiji stavlja strah od Suda Božijeg u grešnika, slično ga i savest baca u strah i vapije unutar njega, „Čoveče, završiće se loše po tebe“. Kao što je posledica Zakona Božijeg i savesti ista, tako će oni biti isto i na Hristovom Sudu. Tamo će Zakon Božiji optužiti grešnika, koji ga je kršio; savest opterećena gresima, će ga takođe optuživati.

Zato, ovo dvoje, savest i Zakon Božiji će, biti svedoci i tužioci protiv svakog grešnika. Dešava se da je zla savest kao uspavana; ali kada se probudi počne da optužuje grešnika, onda surovo mučenje dolazi na njega kroz savest, odakle je to i da se mnogi ubijaju, ne podnoseći žiganje i muke savesti.

Jer kao što nema boljeg pokoja od čiste savesti, slično tome, nema ni veće uznemirenosti i mučenja od poročne savesti. Ako savest toliko muči ovde, koliko će tek mučiti grešnika u veku koji dolazi, kada svi njegovi gresi budu stali pred njega i optužili ga i mučili?

O grešni, zašto spavamo? Probudimo se i pokajmo i očistimo od naših greha, pokajanjem i skrušenošću srca, i ispravimo sebe i bežimo od grešenja i povređivanja svoje savesti, da se ne bi pojavili pred Hristovim Sudom, sa zlom savešću, pomračenom gresima, kada će se knjige savesti otvoriti i kada će svako primiti prema svojim delima.

Nemoj činiti ono što ti savest zabranjuje, jer ti nepogrešiva savest zabranjuje ono što i Zakon Božiji takođe. Jer je dobra savest u saglasnosti sa Zakonom Božijim. Zakon Božiji

govori, „**Ne ubij, ne kradi**“ (2. Mojs. 20:13,15) i drugo. Takođe slušaš od savesti i ona ti govori istu stvar.

Izbegavaj, dakle, da radiš ono što ti savest brani, da ne bi povređujući svoju savest, povredio svoju dušu.

Sveto Krštenje

[sadržaj](#)

„**Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se**“ (Marko 16:16). Gospod naš i Spasitelj, dao nam je ovu izreku za našu utehu i potvrdu. Jer šta je utešnije za verujuću i krštenu dušu od ove reči koja joj obećava njeno večno spasenje?

Dragi Hrišćani, slava neka je Bogu što mi i verujemo u Jevanđelje i što smo prosvetljeni Svetim Krštenjem. Ali pogledajmo na silu Svetog Krštenja i videćemo šta smo bili pre Krštenja, a šta smo postali nakon Krštenja, da bi mogli primiti živu utehu iz ovoga.

Kroz Sveto krštenje smo izbavljeni od svake propasti i primili smo sva istinska blaženstva blagodaću Božijom. Pre Krštenja bili smo daleko od Boga, ali kroz Krštenje smo mu postali bliski. Pre Krštenja bili smo neprijatelji Božiji, ali smo kroz Krštenje postali pomireni sa Njim i On sa nama. Pre Krštenja bili smo deca gneva Božijeg, ali kroz Krštenje smo postali sasudi blagodat Božije. Pre Krštenja smo bili deca tame i deca đavolja, ali kroz Krštenje smo postali deca svetlosti i deca Božija. Pre Krštenja smo bili oskrnavljeni gresima, ali smo kroz Krštenje oprani, osvećeni i opravdani.

Pre Krštenja bili smo izgubljeni, ali smo kroz Sveto Krštenje spaseni. Pre Krštenja vrata beskonačnog života i Carstvo Nebesko bili su zatvoreni za nas, ali kroz Krštenje ona su otvorena i oni koji čuvaju blagodat Svetog Krštenja ulaze neometani. Mi dobijamo ove i druge koristi od Boga kroz Sveto Krštenje.

Primamo ih slobodno i bez ikakve naše zasluge, samo iz ljubavi Njegove prema čoveku, jer šta može zaluziti onaj, koj je izgubljen? Slava dobroti Božijoj! Slava ljubavi Njegovoj prema čovečanstvu! Slava sažaljenju Njegovom! „**Da bude Ime Gospodnje blagosloveno odsad i doveka**“ (Ps. 113:2)

Jedinorodni Sin Božiji, Spasitelj naš Isus Hristos, zadobio je ovu najveću milost od Boga za sve nas. On ju je zadobio kroz Svoju Najdragoceniju Krv i smrt Svoju.

Dragi Hrišćani, sećajmo se Svetog Krštenja i razmotrimo da li živimo dostojno Svetog Krštenja, da nam Sveto Krštenje ne bi bilo na veću našu osudu u dan Hristovog Strašnog Suda, gde će svaka grešna reč, misao i delo biti osuđeni.

Sveto Krštenje je nalik vratima, kojima su oni koji su kršteni ušli u Svetu Crkvu i „**žive sa Svetima i domaći su Bogu**“ (Ef. 2:19). Ali ne samo to, već pre Krštenja postoje odričanja i zaveti:

1. Mi se odričemo Satane i njegovih zlih dela. Satana je izopačeni i zli duh. Stvoren je dobrim od strane Boga, ali on i oni sa umom, sličnim njegovom, otpali su od Njega i tako od svetlih postali mračni, od dobrih postali zli i izopačeni. Njegova de la su idolopoklonstvo, gordost, obmana, lažna učenja, laskanje, lukavstvo, zavist, zloba, krađe, preljuba, rasipništvo, svaka nečistota, kleveta, bogohulstvo i svaki greh; jer on je izumitelj

greha i on je prevario naše praroditelje u Raju i odveo ih u greh i otpadništvo od Boga. Mi smo se odrekli ovog izopačenog duha i svih njegovih zlih dela pre Krštenja.

2. Odrekli smo se svake sujete, gordosti i pompe ovog sveta, jer smo pozvani i obnovljeni za večni život.

3. Obećali smo da ćemo služiti Hristu, Sinu Božijem u veri i istini, zajedno sa Ocem i Duhom Svetim i da ćemo slediti Njegove korake.

4. Tako smo ustanovili svečani ugovor između Boga i nas. Mi, koji smo se odrekli Satane, obećali smo da ćemo služiti Bogu i biti Mu verni. Boga nas prihvata u Svojoj najvećoj milosti i obećava nam nasleđe u večnom Životu i Carstvu, i pere nas koji smo oskrnavljeni gresima u kupki Krštenja. On nas osvećuje i opravdava, kao što i sveštenik govori nad svakim krštenim „**Opran si, posvećen si i opravdan si**“ (up. 1 Kor. 6:11)

Dragi Hrišćani, setimo se ovih odricanja i zaveta i razmotrimo da li ih čuvamo; jer je ozbiljna stvar lagati Boga i veoma je opasno naći se lažan pred Njim. Razmotrimo, dakle, da se nije neko od nas vratio Satani, da se nismo odrekli Hrista i napustili Ga? Pogledajmo na čijoj se strani nalazimo, da li na strani Satane ili na strani Hrista?

Čovek služi i pripada onome, čiju volju vrši. Čovek se odriče Hrista, ne samo kada odbacuje Njegovo Sveto Ime i ne ispoveda Ga kao Sina Božijeg i svog Spasitelja, već i onaj koji greši protiv savesti i nemarno krši Njegove svete zapovesti. Ovo je učenje Apostola. Jer, Apostol govori: „**Govore da poznaju Boga, a delima Ga se odriču, jer su mrski i neposlušni i ni za kakvo dobro delo valjani**“ (Tit. 1:16)

Da li vidiš da ljudi i u delima takođe odbacuju Boga, a ne samo svojim usnama? Da li je neko bludnik i čini preljubu? Taj odbacuje Hrista. Da li neko mrzi svog suseda i traži da mu nanese štetu? Takav je otpao od Hrista. Da li neko krade; da li otima i krade stvari svog bližnjeg? On se odvojio od Hrista. Da li neko vara i laska svom bližnjem?

On više nije sa Hristom, ali u svim ovim stvarima on se potčinjava neprijatelju spasenja, i na taj način ne ostaje u obećanjima koja je dao Bogu i tako je slagao Boga. Ispitajmo onda, ljubljani, svoju savest i svoj život.

Kojoj strani mi pripadamo, Hristovoj ili strani Njegovog neprijatelja? Dobru ili zlu? Broju spasenih ili onima koji su izgubljeni? **Onaj koji nije sa Hristom neprijatelj je Hristov.** Jer je Sam Hristos rekao: „**Koji nije sa Mnom, protiv Mene je.**“ (Matej 12:30)

Ljubljani pazimo na sebe i budimo sa Hristom u ovom svetu, kao što smo se zavetpvali na Krštenju: budimo sa Hristom ovde, da bi mogli biti i u veku koji dolazi, prema Njegovom obećanju koje ne može obmanuti: „**Gde sam Ja onde i sluga Moj neka bude**“ (Jovan 12:26).

Služimo Mu kao svom Caru i Bogu, da bi nas na Dan Suda, On poznao kao Svoje slugu i ubrojao nas među Svoje verne služitelje i otvorio nam vrata večne radosti. Setite se zaveta na Krštenju.

Da bi mogli da delate po pomenutim tačkama, morate pamtiti zavete koje ste dali na Svetom Krštenju. Jer iako niste vi sami, već vaši kumovi, dali te zavete pred Bogom o vašem ponašanju, vi ste obećali onda, pljujući na Satanu i na gordost njegovu i na službu

njegovu i na njegova zla dela – obećali ste, govorim – i zavetovali se na službu Isusu Hristu, Gospodu i Iskupitelju vašem u veri i istini, zajedno sa Ocem i Svetim Duhom.

Razmislite, Hrišćani, kakve ste zavete dali i Kome ste ih dali. Teška je stvar slagati čoveka, koliko je neopisivo teže slagati Boga. „**Bog se ne da ružiti**“ (Gal. 6:7). Kada Hrišćanin ne ostaje u svojim obećanjima i ne čuva ih, kakvu milost, onda, treba on da očekuje od Boga, Koga je slagao? Onaj koji ispunjava svoja obećanja naći će milost Božiju i u Carstvu Njegovom. On ostaje veran Bogu, i Bog će ga držati u blagodati i u Svojoj zaštiti kao Svog. A to i prorok peva Gospodu: „**Sa svetima postupaš sveto, sa čovekom vernim verno, sa čistim čisto, a s nevaljalim nasuprot njemu.**“ (Ps. 18:25-26)

Hrišćani! Svi oni koji čine grehe i delaju nasuprot svoje savesti ne čuvaju svoje zavete. Ovde su uključeni preljubnici, bludnici, svi oskrnavitelji, lopovi, pljačkaši, razbojnici, lukavi, prepredeni, obmanjivači i psovači i ljudi zlog govora, pijanice, tragači tuđih grešaka, puni mržnje, zlobni, oni koji žive u gordosti i sjaju ovog sveta, i svi oni koji se ne boje Boga.

Svi oni su slagali Boga i nisu očuvali svoje zavete i oni su **van Svete Crkve**, iako čak mogu ići u crkve, moliti se i primati Tajne, graditi crkve i ukrašavati ih i pokazivati druge znake Hrišćanina.

Pošto će svi oni biti snažno podvrgnuti testu na Sudu Hristovom i biti mučeni tamo više od Turaka i idolopoklonika, izbegavajte ova dela, Hrišćani, i ne oponašajte gorepomenute vršioce greha, da ne bi bili osuđeni sa njima na večni oganj, pravednim Sudom Božijim: „**Gde crv njihov ne umire i oganj se ne gasi**“ (Marko 9:44, 46, 48), već svim sredstvima trudite se da živite i delate kako uči Reč Božija, kao što smo rekli gore. Čuvajte u umu ove vaše zavete, i oni će vas voditi prema Hrišćanskom životu i zadržati vas od svakog zla i činiće vam dobro.

Ako primetite da ne čuvate ove zavete, pokajte se i počnite opet Hrišćanski život, da se ne bi pojavili pred Bogom u laži, i poginuli sa lažovima: „**A strašljivima i nevernima i poganima i krvnicima, i kurvarima i vračarim i idolopoklonicima i svima lažama, njima je deo u jezeru što gori ognjem i sumprorom; koje je smrt druga**“ (Apok. 21:8).

Nije moguće na pravi način opisati i plakati nad nesrećnim stanjem onog Hrišćanina, koji je sebe predao bezakonom delima nakon Svetog Krštenja i koji čini greh. On je lišen sveg onog blaženstva kojeg se udostojio u Krštenju, blagodaću Božijom, i sopstvenom voljom sebe baca u onu propast, iz koje je bio izbavljen. Još više, pada još u veću propast, jer je znao istinu, ali nije želeo da živi po njoj. Znao je Boga, ali nije hteo da Ga obožava.

Znao je put koji vodi u večno blaženstvo, ali nije želeo da uđe u njega. Zavetovao se da će raditi Bogu, ali Ga je slagao. Bio je opran, bio je osvećen, bio je opravdan, ali se lišio svega toga. Postao je dete Božije, ali je izgubio to najslavnije plemstvo. Postao je naslednik večnog života i Carstva, ali je proćerdao to nasleđe.

A ovo Apostol govori o takvima: „**Jer im beše bolje da ne poznaše put pravde, negoli kad poznaše da se vrate natrag od svete zapovesti koja im je predana**“ (2 Petr. 2:21)

Vidiš, O Hrišćanine, kolika je velika propast Hrišćanina, koji čini greh! Sada nije očigledno, pošto se ne vidi telesnim očima, već duhovnim: ali će postati očigledno onda, kada se sva naša tajna i javna dela otkriju pred celim svetom, to jest, u Drugom Dolasku Hristovom.

Tada će taj jadni Hrišćanin znati i gledati svoju veliku propast i uništenje. Moramo istinski oplakivati stanje takvog Hrišćanina sa mnogo suza. Jer kao što je čovek koji je opran u kupki, opet zaprljan blatom i prljavštinom, tako slično je i Hrišćanin, očišćen u kupki Krštenja, oskrnavljen opet grehom.

Baškao što je neko, ko je iz prljavih rita, bio obučen u purpurno i fino rublje, nanovo skine tu prelepu odeću i stavi na sebe nečiste rite, tako i svako ko čini greh posle Svetog Krštenja radi slično. Jer iz rita greha, bio je obučen u Hristovu odoru opravdanja, ali prezreći ovu prelepu odeću, ponovo stavlja rite greha.

Kao što se neko ko dolazi iz tame u svetlost i ponovo vraća u tamu, tako je slično sa onim čovekom koji je došao iz tame greha u svetlost Hristovu, istinsku Svetlost, i ponovo vraća u tu istu tamu. Baš kao što je onaj ko je bio oslobođen iz ropstva i zarobljeništva dolazi na slobodu i ponovo se vraća u iste gorke lance, slično i Hrišćanin koji čini greh, bio je izbavljen blagodaću Hristovom iz gorkog ropstva i zarobljeništva đavola, ali se vraća u tu nesreću.

Baš ako čovek koji je izbavljen iz duboke jame opet vraća u tu jamu, tako slično i Hrišćanin koji čini greh, bio je izbavljen iz jame večne propasti, ali se sopstvenom voljom ponovo baca u tu istu jamu. **„Jer im se dogodi istinita pripovest: pas se vraća na svoju bljuvotinu, i: svinja okupavši se, u kaljužu.“** (2 Petr. 2:22)

Ovom stanju propasti pripadaju:

- Rasipnici, preljubnici, i svi oni, koji sebe na bilo koji način oskrnavljuju.
- Lopovi, razbojnici, pljačkaš i svi oni, koji na bilo koji način nepravedno stiču imovinu drugog.
- Pakosni ljudi i svi oni, koji nanose štetu životima svog bližnjeg.
- Lukavi, prepredeni, licemeri i oni koji obmanjuju svog bližnjeg.
- Bogohulnici, psovači i klevetnici.
- Sudije koji sude prema darovima i mitu, a ne prema svom pozivu i pravdi.
- Surovi gospodari.

- Trgovci koji daju lošiju robu umesto bolje, jeftinu prodaju kao skupu, trulu kao dobru i stavljaju veću cenu za svoje proizvode od njihove stvarne cene.
- Oni koji se bave vraćanjem i oni koji ih pozivaju u svoju kuću.
- Svi oni, koji delaju protiv savesti i koji nemarno krše Zakon Božiji.

„Jer im se dogodi istinita pripovest: pas se vraća na svoju bljuvotinu, i svinja okupavši se, u kaljužu.“

Dragi Hrišćani, okupani u kupki Svetog Krštenja, ispitajmo sebe, da se neko od nas nije okrenuo od Hrista i upao u stanje propasti pomenuto gore. Ko god se suproti zakonu, radi zađavola i već je daleko od Hrista.

Teško Hrišćanima koji čine greh nakon Svetog Krštenja! **„Lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj u Dan Strašnog Suda nego li takvim Hrišćanima“** (Matej 10:15)!

Jadni Hrišćani, ispitajte sebe i čuvajte se da ne bi postali večni zarobljenici đavola i uništenja. **„Gde crv njihov ne umire i oganj se ne gasi“** (Marko 9:44).

O Bože poštedi Svoje razumno stvorenje, stvoreno po slici Tvojoj!

Iskupitelj

[sadržaj](#)

Samo Ovploćenje Sina Božijeg i Njegov dolazak u svet, snažno ohrabruju grešnike na pokajanje. Radi koga je Hristos došao u svet? Radi grešnika. A zbog čega? Radi njihovog spasenja. O koliko je naše spasenje bilo drago Bogu! On Sam je došao u svet, O grešnici, radi našega spasenja.

Slušajte, grešnici, i shvatite! Sam Bog je došao u svet radi našega spasenja, i došao je u našem obličju. O zaista je velika tajna pobožnosti! Bog se pojavio u telu. **„Gospode! Šta je čovek te znaš za nj, i sin smrtnoga te ga paziš?“** (Ps. 144:3)

Zaista je čudesna milost Božija prema čoveku, a takođe je čudesno i delo Njegovo. Predviđajući to, prorok Mu je vapio sa strahom i drhtanjem: **„Gospode, čuh reč Tvoju, i uplaših se; Gospode delo Svoje usred godina sačuvaj u životu, usred godina objavi ga, u gnevu seti se milosti“** (Avakum 3:2).

Grešnici, prizovimo u umove ovo veliko delo Božije, koje je On učinio radi nas, i pokajmo se. Setimo se kako je radi nas bio rođen od Prečiste Djeve i postao dete, i bio hranjen mlekom Svoje Majke. Nevidljivi je postao vidljiv, i Onaj, Koji je bio bez početka, imao je početak, i Onaj, Koji je bio neopipljiv, postao je opipljiv i bio je uvijen kao beba u pelene: **„I Reč postade telo“**. (Jovan 1:14)

Setimo se kako je, dok je još bio dete, bežao ispred ubica cara Iroda. Setimo se kako je živeo na zemlji i bio stranac, kako je išao iz mesta u mesto i trudio se radi našega spasenja.

Setimo se kako se On, Koji je nepristupačan Heruvimima i Serafimima družio sa grešnicima; kako Onaj, Koji ima Nebesa kao Presto i zemlju za podnožje nogama Svojim i Koji obitava u svetlosti nepristupačnoj, nije imao nigde da skloni glavu Svoju; kako je On, Koji je bogat, postao siromašan, da bi Njegovim siromaštvom mi postali bogati.

Setimo se kako je On, Koji Sebe oblači u svetlost kao odeću, na Sebe stavio odeću propadljivosti. Kako je Onaj, Koji daje hranu svima, jeo zemaljski hleb. Kako je Svemogući postao slab i kako se On, Koji daje snagu svima, trudio.

Setimo se kako se na Njega, Koji je iznad svake časti i slave, hulilo, kako su Ga proklinjali, kako su Mu se rugali prestupnici.

Setimo se kako su Mu zadali bol, kako je trpeo, tugovao, plakao i bio ispunjen užasom. Setimo se kako je bio prodan i izdan od nezahvalnog učenika i napušten od ostalih učenika; kako je bio vezan i vođen na suđenje; kako su Mu sudili prestupnici. Bio je psovan. Bio je bičevan. Bio je obučen u rite u kojima su Mu se rugali, pozdravljali su Ga rugajući Mu se kao Caru: „**Zdravo, care judejski!**“ (Jovan 19:3). Krunisan je vencem od trnja, tučen po glavi trskom, slušao je od Svojih bezakonih ljudi: „**Uzmi, uzmi, raspni Ga**“. (Jovan 19:15). Odveden je na raspeće između dva zločinca i umro na Krstu.

Sve ove stvari Sin Božiji je učinio radi našega spasenja. O grešnici, u Adamu smo izgubili naše spasenje i svo naše blaženstvo, ali Hristos, Sin Božiji, blagovoljenjem Svog Nebeskog Oca, povratio nam je sve to. Razmotrimo, onda, O grešnici, da li sama Krv Hristova, prolivena radi našega spasenja, i sva Stradanja Njegova ne vapiju na nas. Pokajmo se i ne budimo lišeni večnog spasenja, **jer bez pokajanja nema spasenja nikome**, ali pored svega toga izopačeni grešnik ne shvata.

Bog voli čoveka toliko da mu je otkrio Svoje Božansko promišljanje za njega, da treba da se pokaje i da bude spasen, ali grešnik i dalje ne shvata.

Hristos, Sin Božiji, pokazao je čoveku Svoj dolazak u svet radi čoveka, u Jevanđelju. Pokazao mu je Svoje voljno samoodricanje, Svoje voljno siromaštvo, Svoje voljno i duboko smirenje, Svoj trud, bolove, muke, žalosti, patnje i smrt, čak smrt na Krstu.

I On govori čoveku: „Čoveče, uzeo sam sve ovo na Sebe i izdržao radi tebe i radi tvoga spasenja. Ali ti zanemaruješ svoje spasenje i ne misliš da treba da se pokaješ i prestaneš sa svojim gresima, da uzmeš Krv Moju i živiš.“

Ali grešnik, iako čuje ovaj toliko tužni i slatki Hristov glas u Jevanđelju, ipak i dalje ne shvata. Hristos nije obećao da će pamtiti njegove rgehe i prestupe kada Mu se čovek okrene, ali grešnik i dalje ne shvata. Hristos ga zove Sebi i obećava mu pokoj, ali grešnik ne shvata. Ostaje nepopravljen kao što je i bio i prestupa, kao što je prestupao ranije.

Čini zla dela, kao što je činio ranije; voli tamu, kao što je voleo ranije; mrzi svetlost kao što je mrzeo ranije; i iz ovog razloga on ne dolazi na Svetlost, već ostaje sa đavolom, knezom tame.

O jadni grešnici, probudite se i dođite sebi. Ako to ne učinite, sama Krv Hristova, prolivena radi vas, će vapiti protiv vas za kaznu. Slušaj šta ti prorok Božiji poručuje u Licu Boga: „**Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje.**“ (Ps. 50:21); to jest, sva tvoja zla dela, reći, misli, namere i poduhvati, slediće te u sledeći svet i pojavićeš se na Sveopštem Sudu

Hristovom, i primićeš pravednu nagradu za njih. Ti ne želiš sada da se pokaješ na svoju korist, i tako budeš spasen blagodaću Hristovom; tada ćeš se kajati, ali prekasno i uzalud. „**Ustani ti koji spavaš i vaskrsni iz mrtvih i obajsaće te Hristos**“ (Ef. 5:14). Da je blagosloven Bog iznad svega zauvek.

Postavi svoje spasenje ni na čemu drugome, osim na Samome Isusu Hristu, Spasitelju sveta. Ako zaista veruješ da je On patio i umro za tebe i da je On tvoj Spasitelj, onda Ga ljubi svim svojim srcem, slušaj Ga i ugađaj Mu, kao tvome Spasitelju, postavi i potvrdi svu svoju nadu na spasenje samo na Njemu.

Moramo bez prestanka činiti dobra dela kao Hrišćani, ali moramo moliti i čekati spasenje od Samog Hrista.

O Pokajanju

[sadržaj](#)

Onima koji su grešili nakon Svetog Krštenja, jedina nada je istinsko pokajanje. Slava Bogu za to! Slava Bogu, da još nismo poginuli, O grešnici! Nada ipak ostaje. Božije sažaljenje još uvek nije došlo do kraja. Pokajanje se još uvek propoveda grešnicima.

Siromašnima se i dalje daju radosne vesti. Nebeski Car i dalje proglašava Svoju milost svuda. Vrata milosti još uvek nisu zatvorena. Blagodat Božija je još uvek otvorena za sve. Jevanđelje i Jagnje Božije, Koje je uzelo na sebe grehe sveta, još uvek se propovedaju. Carstvo Božije se još uvek objavljuje.

Grešnici koji se pokaju su i dalje spaseni; i carinici i preljubnici očišćeni pokajanjem, učaze u Carstvo Nebesko. Sažaljivi Bog i dalje zove ka Sebi sve one koji su se okrenuli, čeka ih i obećava im milost.

Ljubeći Otac i dalje prima Svoje bludne sinove koji se vraćaju iz daleke zemlje i otvara im vrata Svoga doma i oblači ih u najbolje odelo, dajući svakom prsten na ruku i obuću na noge i zapoveda svima Svetima da se raduju sa Njim.

„Radujte se, Anđeli i svi Moji izabrani! Grešnici, vratite se Meni, ljudi, stvorenja Moja, stvoreni po obrazu i podobiju Mom, oni koji su poginuli, sada su spašeni, koji su bili mrtvi sada su živi ponovo, oni koji su bili izgubljeni, pronađeni su.“

Slava dobroti Njegovoj! Slava ljubavi Njegovoj prema čoveku! Slava sažaljenju Njegovom! Slava Njegovoj darežljivosti! Jadni grešnici, zašto još uvek čekamo u udaljenoj zemlji i ne krećemo prema Ocu? Zašto još uvek umiremo od gladi? Zašto punimo sebe grehom kao mahunama? U domu našeg Oca ima svega u izobilju. Tamo, čak i najamnici imaju dovoljno i u višku.

Naš Otac nas čeka sa velikom željom i revnošću, i sa ljubavlju će gledati nas, koji se vraćamo iz daleka, gledaće nas sažaljivim očima i bićemo Mu dragi i pašće nam na vrat i grliće nas i ljubiti Svojom svetom ljubavlju. Neće nas koriti i više neće pamtiti naše grehe i nečistoću, a svi Njegovi Anđeli i izabranici Njegovi će početi da se raduju zbog nas.

Dođimo sebi, ustanimo i krenimo i požurimo ka Ocu našem, i neka Mu svako sa smirenošću i tugom kaže: „**Oče! Sagreših Nebu i Tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin Tvoj; primi me kao jednog od Svojih najamnika.**“ (Luka 15:18-19).

Žurimo, žurimo, O grešnici, dok vreme još nije isteklo, dok Otac čeka, dok se vrata Njegovog svetog doma nisu zatvorila. Pokajmo se dok blagodat Božija još uvek deluje, da ne bi okusili delovanje pravednosti Božije, večni sud.

Ne očajavajte zbog bilo kog greha koji ste počinili nakon Svetog Krštenja, i pokajte se istinski, ali čekajte na milost Božiju. Koliko god mnogo i koliko god veliki i teški bili vaši gresi, u Bogu je veća milost. Kao što je Njegovo veličanstvo, takva je i Njegova milost. Samo se čuvajte od daljeg rešenja i idite prema gorepomenutim rečima.

Ako ste prestupili to kao čovek i grešili, ne očajavajte. Već u samom tom trenutku ispovedite svoj greh i padnite na zemlju sa smirenjem pred sažaljivim očima Božijim i molite za milost, glasom carinika: „**Bože milostiv budi meni grešnome!**“ (Luka 18:13) i gresi će ti biti oprosteni.

Istinsko pokajanje zahteva da se čovek okrene od greha i sujete ovog sveta i okrene ka Bogu svim svojim srcem, da se promeni iznutra i da postane drugačiji od onoga što je ranije bio, i tako vrši delo svog spasenja sa strahom i drhtanjem (up. Fil. 2:12), težeći da jedino čini ono što je Bogu ugodno i tako bude spasen.

Jer, ako želiš da se istinski pokaješ i da budeš spasen, promeni se i obnovi, postani drugačiji od onoga što si ranije bio, ne brini se ni za šta drugo, sem da ugodiš Bogu i budeš spasen i na taj način ćeš biti nova tvar u Hristu. Jer svaki Hrišćanin, koji želi da bude istinski Hrišćanin, a ne lažni, trudi se da bude novi ilil obnovljeni čovek ili novo stvorenje. Ne snishodite, onda, svome telu i ne činite sve što ono poželi.

Mora biti raspeto „**sa slastima i željama**“ (Gal. 5:24), ako želite da budete Hrišćanin, to jest, Hristov. Mnogo napora i truda je potrebno, za čoveka da se promeni i da bude dobro drvo, koje donosi dobri plod. Težite, onda, samo za promenom, obnovljenjem i ispravljanjem sebe. I molite se za ovo, uzdišite često i sa savom revnošću Hristu Gospodu, da bi vas On Sam mogao obnoviti i učiniti dobrim, jer se bez Njega naše obnovenje i ispravljanje ne mogu dogoditi. A kada budete obnovljeni iznutra i budete dobri, tada će i vaš spoljašnji život i dela takođe biti dobri.

Vi ste Izabrani Narod

[sadržaj](#)

„**Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo**“ (1 Jovan 3:1), i jesmo. O blaženstva! O ljubavi Božije prema čoveku! O koliko je postigla ljubav Božija! O koliko se raskošno blagodat Božija izobilovala! Jadni i odbačeni grešnici su učinjeni decom Božijom! Apostol Hristov se čudi ovome i govori: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo“, i jesmo. Jer šta je više zapanjujuće od toga da grešnik postane dete Božije? Ljubav Božija prema čoveku je učinila ovo. Šta je slavnije nego se zvati i zaista biti dete Božije? Blagodat Božija je poklonila ovo čoveku. Slavno je biti dete zemaljskog cara; neopisivo više je slavnije biti dete Nebeskog Cara, Boga. Ova slava, čast, zasluga i plemstvo i ime, dragocenije od svih titula na svetu. Zbog ovoga, slava Bogu, Koji ljubi čovečanstvo!

Ako su hrišćani deca Božija, oni su takođe i naslednici, naslednici, dakle „**Božiji, a sunaslednici Hristovi**“ (Rim. 8:17). Ako su oni deca Božija, šta onda, i koga treba da se boje?

Zašto se bojati izdajnika, neprijatelja, đavola, demona, pakla i smrti? Bog će stajati za njih. „**Ako je Bog s nama, ko će na nas?**“ (Rim. 8:31). Primili smo ovaj najuzvišeniji dar od Boga u Krštenju, jer se tada mi ljudi rađamo od Boga i primamo ovu najslavniju titulu.

Dragi Hrišćani! Setimo se našeg Svetog Krštenja i ove najuzvišenije milosti koju je Bog pokazao: mi smo tada postali deca Božija. Slava Bogu za ovo! Ali zahteva se od dece da budu kao roditelji: „**Šta je rođeno od tela, telo je; a šta je rođeno od Duha, duh je**“ (Jovan 3:6).

Prema tome, Hrišćani moraju biti slični Bogu, pošto su rođeni od Njega. Pokažimo prema tome, na delu da smo deca Božija. Bog je Svet, budimo i mi takođe sveti. Bog je pravedan, budimo i takođe pravedni. Bog je dobar: „**Jer On zapoveda Svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima.**“ (Matej 5:45); budimo i mi dobri i činimo dobro i prijateljima i neprijateljima našim, onima koji nas vole i onima koji nas mrze. Bog je sažaljiv, budimo i mi sažaljivi i pokazujmo milost našoj nesrećnoj braći.

Bog mrzi greh, mrzimo i mi svaki greh i okrenimo se od njega. Bog nas ljubi, ljubimo i mi jedni druge. Bog nam prašta naše prestuše, kada se pokajemo, oprostimo i mi ljudima njihove prestupe.

Apostol Hristov nas podseća da činimo ovo: „**Ugledajte se na Boga, kao ljubazna deca**“ (Ef. 5:1). Kada pokažemo takav karakter u nama, onda ćemo biti istinska deca Božija i primićemo i nasleđe o sve dobre stvari obećane deci Božijoj u Isusu Hristu, Gospodu našem.

Poštovanje naše braće Hrišćana

Dragi Hrišćani, ne mogu se dovoljno načuditi dobroti Božijoj i Njegovoj sažaljiivoj ljubavi prema nama ljudima; a razmišljajući o ovome, ne mogu, a da ne uskliknem sa Prorokom: „**Gospode! Šta je čovek, te znaš za nj, i sin smrtnoga, te ga paziš?**“ (Ps. 144:3), kada sagledam kakvu čast je Gospod darovao čoveku!

Čast i plemstvo koje Bog daruje ljudima, koji su istinski Hrišćani je toliko velika i toliko visoka da je nemoguće ne samo opisati rečima, već čak i shvatiti umom. „**A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka**“ (1 Petr. 2:9), govori istinski Apostol Hristov.

Iz čega možemo videti neopisivu i neshvatljivu dobrotu i saosećajnu ljubav Božiju prema čoveku? Pogledajmo i postavimo čast i plemenitost Hrišćanina, pred našim unutrašnjim očima, da bi mogli revnovati za njih i tražiti je sa žudnjom. Otvorite, čula vaše duše i čućete reč rečenu o istinskim Hrišćanima.

1. Oni su nazvani i zasista jesu deca Božija. Šta je slavnije za čoveka nego ovo ime? Apostol Hristov se sa pravom čudi i sa čuđenjem govori Hrišćanima: „**Vidite kakvu nam**

je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo“ (Jovan 3:1) i jesmo. Hrišćani se takođe mole Bogu, ako svome Ocu i u jedan glas govore: „**Oče naš, Koji si na Nebesima“** (Matej 6:9) i ostalo.

O čuda! Grešnici govore Svesvetom Bogu: „Oče naš!“. O naše velike plemenitosti i časti i utehe. O dragi Hrišćani! Otac Jedinorodnog Sina Božijeg je naš Otac, Njegov Bog je naš Bog, kao što On Sam govori na našu veliku utehu: „**Vraćam se k Ocu Svom i Ocu vašem, i Bogu Svom i Bogu vašem“** (Jovan 20:17).

2. Istinski Hrišćani imaju blisku zajednicu i prijateljstvo sa Ocem i Sinom Njegovim, Isusom Hristom. Apostol Hristov nas uverava ovom izrekom: „**a naša zajednica je s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom“** (1 Jovan 1:3). Koliko je to veliko možete videti i sami.

Ljudi smatraju za veliku stvar, kada imaju prijateljstvo i zajednicu sa zemaljskim carem; koliko je neopisivo veća privilegija posedovanja zajednice i prijateljstva sa Bogom, Koji je Car careva i Gospodar gospodara i Koji boravi u svetlosti nepristupačnoj! O koliko je donela dobrota i ljubav Božija prema čoveku! Pogledaj, O Hrišćanine, i videćeš plemstvo i zasluge Hrišćana. Oni imaju zajednicu sa velikim i neshvatljivim Bogom.

Bože, Tvoja dobrota je umnožena i čudena, i Tvoja ljubav za palog i bednog čoveka je iznad svake reči i shvatanja!

3. U istinskim Hrišćanima, kao u duhovnim hramovima, Bog, Otac i Sin i Sveti Duh, prebiva u ljubavi. Gospod govori o ovome: „**Ko ima ljubav k Meni, držaće reč Moju; i Otac Moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti“** (Jovan 14:23). Šta može biti časnije i plemenitije, od duše u kojoj obitav Tri-Ipostasni Bog u blagodat i ljubavi? Slavna je stvar za ljude da prime zemaljskog cara u svoje domove; neopisivo više je slavnije primiti Nebeskog Cara u dom svoje duše, i imati Njega da živi u njoj.

Šta takođe može biti blaženije od te duše, u kojoj Bog obitava kao u hramu? Raj sladosti i radosti, Carstvo Nebesko je u njoj. O blaženstva! O dostojanstva! O plemenitosti Hrišćanske duše!

Bog, Biće bez početka, bez kraja, vrhovno dobro, i nestvoreno, želi da živi u Svetoj Hrišćanskoj duši, pre nego na Nebesima, ili u bilo kom drugom hramu.

O najbolji i ljubljani Bože, Tvorče naš, dođi i poseti naše umorne duše, duše stvorene Tobom po Tvojim slici i podobiju!

4. Istinski Hrišćani su duhovni članovi najsvetije Glave, Hrista, Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima. Apostol u vezi sa ovim govori: „**Jer smo udi Tela Njegovog, od mesa Njegovog, i od kostiju Njegovih“** (Ef. 5:30).

Svete Hrišćanske duše! podignite vaše oči i pogledajte gde je vaša Glava postavljena na desnoj strani Boga, u slavi Očevoj. Od koga je poštovana i obožavana? Od Anđela i Arhanđela i od sve vojske nebeske i svakog stvorenja.

„**Zato i Bog Njega povisi, i darova Mu Ime Koje je veće od svakog imena. Da se u Ime Isusovo pokloni svako koleno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom.“** (Fil. 2:9-10)

Vi ste članovi Njegove najuzvišenije Glave. Kao što je Glava proslavljena, tako isto i članovi Njegovi učestvuju u slavi Njegovoj. Ovo je slava istinskih Hrišćana, ovo je njihova plemenitost i vrednost! Oni su duhovni članovi najuzvišenije Glave, Isusa Hrista.

5. Duše istinskih Hrišćana su verene besmrtnom Ženiku, Isusu Hristu. Apostol svedoči o ovome: „**Jer vas obrekoh**“, O Hrišćani, „**Mužu jednom, da devojku čistu izvedem pred Hrista**“ (2 Kor. 11:2). „**Tajna je ovo velika**“ (Ef. 5:32). Kao što je Ženik slavan, tako isto i Njegova mlada učestvuje u slavi Njegovoj. Šta je časnije i slavnije od Isusa, Sina Božijeg? Šta je časnije i plemenitije od duše verene za Njega?

6. Istinski Hrišćani su „**naslednici Božiji**“ i „**Sunaslednici Hristovi**“ (Rim. 8:17). Njihovo je večno i nebesko Carstvo i sve dobre stvari. „**Što oko ne vide i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji Ga ljube**“ (1 Kor. 2:9).

Ova i druga imena i titule, Duh Sveti pripisuje istinskim Hrišćanima. Gledajte, onda, slušači, slavu i plemenitost Hrišćanina. Sva slava sveta je ništa u poređenju sa njim. Ispovedajte, prema tome, da nema ništa slavnije i plemenitije od istinskog Hrišćanina.

Isus Hristos, Sin Božiji, zaradio je ovu plemenitost i slavu za nas stradanjem Svojim i smrću, i to nam je podario Nebeski Otac. Duh Sveti ih usavršava, a istinsko pokajanje zajedno sa verom, ih prima. Ovo plemstvo i slava se ili zarađuje ili gubi ovde, u ovome svetu. Oni se stiču istinskim pokajanjem i verom; gube se neverjem i nekajanjem.

O vi, koji tragate za sujetom ovog sveta i koji ste hvaljeni i uzdizani u vašem dostojanstvu, imenima i titulama! Okrenite vaše unutrašnje oči ka slavi i časti Hrišćanina i tragajte za njima, da bi zaista bili plemeniti i slavni. Slava istinskih Hrišćana se ne pokazuje sada, ali se samo može zadobiti i poznati verom. Biće otkrivena u otkrovenju dece Božije.

Dragi, Apostol govori:

„**Sada smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On**“ (1 Jovan 3:2).

„**Tada će se pravednici zasjati kao sunce u Carstvu Oca svog. Ko ima uši da čuje neka čuje.**“ (Matej 13:43)

Jevanđelje spasenja

[sadržaj](#)

Dragi Hrišćani! Ništa nije prijatnije, voljenije i slađe nama grešnima od Jevanđelja. Draže gladnome od hleba, žednome od pića, zarobljenicima i onima u zatvoru od slobode, jeste Jevanđelje grešnima, koji shvataju svoju nesreću.

„**Jer je Sin Čovečiji došao da nađe i spase šta je izgubljeno**“ (Luka 19:10). Ovo je veoma sladak glas Jevanđelja. Ko je ovaj Sin Čovečiji? On je Sin Božiji, Car Nebesa, poslan od Svog Oca Nebeskog, Onaj Koji je hteo da se radi nas nazove Sin Čovečiji. Zbog čega je On došao? Da potraži i spasi nas, koji smo izgubljeni i da nas privede u Svoje večno Carstvo. Šta može biti draže i željenije nama, koji smo izgubljeni? Ali pogledajmo šta je Jevanđelje, šta ono zahteva od nas i kome se pravilno propoveda.

1. Iz samog imena, Jevanđelje označava najradosnije vesti. Celom sveti ono propoveda Hrista, Spasitelja sveta, Koji je došao da traži i spasava izgubljene. Slušajte svi vi izgubljeni grešnici, slušajte taj najsladši glas Jevanđelja! On vapije nama svima, „Sin Čovečiji je došao da nađe i spase šta je izgubljeno“.

Strašna je stvar da se nađemo u grehu pred Bogom. Jevanđelje govori da su naši gresi oprošteni Hristovog Imena radi i da je Hristos naše opravdanje pred Bogom. U Tebi, Spasitelju moj, Isuse Hriste, Sine Božiji, ja sam opravdan., Ti si moja istina i moje prosvetljenje.

Strašna je stvar za nas da se nađemo u neprijateljstvu pred Bogom. Jevanđelje propoveda da nas je Hristos pomirio sa Bogom, i došavši, propovedao je mir i bliskim i dalekim. Strašna je stvar za nas kletva Zakona, jer mi smo svi grešnici; ona predaje grešnika i privremenim i večnim kaznama. Jevanđelje propoveda da nas je Hristos iskupio od kletve Zakona, postajući Sam, kletva za nas. Strašna je stvar za nas smrt. Jevanđelje propoveda da je Hristos naše vaskrsenje i život.

Strašne su stvari za nas Pakao i geena. Jevanđelje propoveda da nas je Hristos izbavio iz pakla i njegovih beda. Strašna je stvar za nas biti odvojen od Boga. Jevanđelje propoveda da ćemo sa Gospodom biti uvek u Carstvu Nebesnom.

Ovo je blagosveni Hrišćani, najsladši glas Jevanđelja, „**Ispitajte**“, onda, „**i vidite kako je dobar Gospod; blago čoveku koji se uzda u Njega**“ (Ps. 34:8). „**Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pofine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina Svog da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj. Koji Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u Ime Jedinorodnog Sina Božijeg**“ (Jovan 3:16-18). „**Blagosloven Gospod Bog Jakovljevi što pohodi i izbavi narod Svoj, i podiže nam rog spasenja u domu Davida sluge Svog.**“ (Luka 1:68-69).

2) Ono zahteva od nas, Hrišćani, da mi primimo ove nebeske i najsladše vesti zahvalno, kao da su poslana sa Nebesa i da iz čistog srca uvek zahvaljujemo Bogu, našem Dobrotvoru, Koji je tako štedro izlio milost na nas i da pokažemo svetu poslušnost i povinovanje u punoj zahvalnosti. Jer i sama savest nas uči i ubeđuje nas, da budemo zahvalni našem Dobrotvoru. On je voleo nas, koji smo nedostojni. Ljubimo i mi Njega, Koji je dostojan sve ljubavi. Ljubav zahteva da nikada ne vređamo voljenog. Bog je uvređen svakim grehom. Čuvajmo se svakog greha i činimo Njegovu svetu volju, da ne bi uvredili našeg saosećajnog Oca i Dobrotvora. „**Oče naš Koji si na nebesima, da se sveti Ime Tvoje; da dođe Carstvo Tvoje; da bude volja Tvoja i na zemlji kao na nebu.**“ (Matej 6:9-10) i dalje.

Kome se propoveda Jevanđelje? Hristos nam odgovara: „**Duh je Gospodnji na Meni; zato Me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscelim skrušene u srcu.**“ (Luka 4:18) drugim rečima, onim ljudima, koji priznajući svoje grehe, vide svoje siromaštvo, nesreću i jad i imaju skrušeno srce sa strahom od suda Božijeg i patnje; njima se Jevanđelje pravedno propoveda kao isceljujući melem koji se stavlja na ranjeno telo.

Čujte, vi tužne i skrušene duše, čujte najslađi glas Jevanđelja! **„Sin Čovečiji je došao da nađe i spasi izgubljeno!“** Ovaj isceljujući melem Jevanđelja najslađe se primenjuje na vaše ranjene duše. Ovim spasavajućim lekom se isceljuju vaša skrušena srca. **„Sin Čovečiji je došao da nađe i spasi ono pto je izgubljeno“**, On traga za vama i spasava vas, jer ste vi jedni od onih, koje je došao da traži. Prihvatite i priznajte sebe za grešnike pred Bogom. Vaši gresi su takođe oprošteni u Ime Hristovo. Pokajte sve svoje grehe i jadikujte za Bogom, jer je spasenje Bogom pripremljeno i za vas, takođe.

Ovo je izreka vernih, dostojna svakog prihvatanja, da **„Isus Hristos dođe na svet da grešnike spase; od kojih sam prvi ja“** (1 Tim. 1:15). Duh Sveti ti govori kroz Svog slugu, **„Žrtva je Bogu duh skrušen, srce skrušeno i smerno Bog neće prezreti“** (Ps. 51:17). Ova žrtva se nudi Bogu iz pokajničkog i skrušenog srca i Bog je prihvata više od bilo koje druge žrtve. Bog gleda milostivo na takvu žrtvu i šalje blagodat Svoju na nju.

I tako vidite, O Hrišćani, da Jevanđelje nije namenjeno onim Hrišćanima, koji žive nemarno i u grehu, koji ne vide svoje grehe, nesreću i siromaštvo i nemaju skrušeno srce. Jer od kakve je koristi ulje steni? Melem je stavljen na ranu, i isceljenje se daje onme, ko prepoznaje i priznaje svoju nemoć- takvim ljudime je rečeno, **„Budite žalosni i plačite i jaučite: smeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost. Ponizite se pred Gospodom, i podignuće vas.“** (Jakov 4:9-10). I opet: **„Već i sekira kod korena drvetu stoji; svako dakle drvo koje ne rađa dobar rod, seče se i u oganj baca“** (Matej 3:10).

Grešni! Plašimo se od Suda Božiejg i trudimo da imamo skrušeno i smireno srce, da bi se i mi mogli privući Jevanđelju kao spasavajućem sudu žive vode osveženja i utehe, i da bi mogli zaliti naše duše i tako primiti večni život u Hristu Isusu, Gospodu našem, Kome neka je slava sa Ocem i Svetim Duhom, i sada i uvek i u vekova vekova.

[sadržaj](#)